

VESZELKA ATTILA

Alvadt vér ragyogású kő

*Ott ülsz azóta is a feldíszített fenyő előtt,
éjszínű ruhádban, ébenfekete hajjal,
melleden azzal az alvadt vér ragyogású kővel,
olyan mandulaszemekkel, amilyeneket
Modigliani tudott csak festeni.*

*Lassan nyolc éve készülök leveleidet felbontani.
Nem tudom megtenni, félek.
A márványon mindig megérintem a neved,
de azokat a leveleket nem merem.*

Szent Lőrinc könnyei

*Aznap éjjel erős fogadalmat tettem,
hogy mindenképp meglátom Szent Lőrinc könnyeit,
éjjélre járt, a Hold vakító fehéren
gurult a fűzfák kísértetjárta ágain.*

*A Tiszán csillámló ezüstpénzek úsztak,
és valami puha kékség szitált a partra,
míg az apró neszek lassan elmaradtak,
s kitárult fenn a végtelen, a Perseusra.*

*Egy vízre dőlt vaskos fatörzsre hevertem,
és rám szakadt a súlyos, ékszerekkel terhes
nyári boltozat, s csak hulltak eszeveszetten
s záporoztak a titokzatos futású könnyek.*

*S míg villogtak odafenn a Perseidák,
veszettül azt kívántam: lennék halhatatlan,
mert erre vágnak mind a földi ostobák,
miközben hűséges kutyám nyakát karoltam.*

Peremén a napkeltének

*Fel-felriadtam, már szürkült az éj,
s bár még denevérek cirpegtek
a hűvös félhomályban, peremén
a napkeltének, s még derengtek
csillagok, úgy döntöttem, kinézek
a konyhába, mert emlékeztem,
maradt tegnapról tán egy-két üveg
Rocky Cellar a fridzsiderben,
miért is lassan, mint halk kísértet,
felültem a nyagda heverőn,
s tettem egy tétova kísérletet,
hogy megszerezsem vágyott söröm,
ám, amint a vén parkettra léptem,
mely hullámos volt, mint a tenger,
megdermedt a vér az ereimben,
akkorát reccsent, tán december
végén roppan így a torlódó jég
a vizek hátán, de pontatlan
hasonlat ez, inkább e hang egy rég
elfojtott és határozatlan
emléket keltett életre bennem:
a Kisfogházban ropogott így
a padlat, hová betévedtem
egy vacogató októberi
napon, az őrző eresztékeit
illesztették úgy ravasz kezek,
hogy a fogva tartott mozdulatait
meghallhassák az álmos smasszerek.*

*Igen, a siralomház volt ilyen,
hová a hajnal halált hozott,
míg kint, a falon túli flaszteren
talán már villamos csikorgott,
mint itt, a ház előtt csikordul el,
a csillagoltó szürkülteben
fület sértőn és közönyösen,
kétezertízben, Budapesten.*

Amikor a hamvasztómester sírni kezd

*Lent, az Olajbányász tér sarkán meglapuló
füstös kocsmában gyakran kerülünk egy asz-
talhoz a pödröt bajszú hamvasztómester-
rel, cigivel kínál, én meg Dreher hozatok,
hosszan nézzük a kék füstöt, hallgatjuk a zajt,
néha morog: nem tud hazajutni a műszakból,
annyi a munka, kikészül, gyakran nyolc testet
hamvaszt, túlóráznia kell, a melóhely meg
kint van a város szélén, echte sötét lesz már,
hogy hazaér, otthon meg az asszony nyúzza,
sosincs békesség, régről ismerem őt is,
nevetős, szőke, törékeny nő, némelykor
be-be téved hozzánk néhány féldeci olcsó
snapsz erejéig, jó múltkor fél grillcsirkét etetett
meg haspók husky kutyámmal, elkunyerálta a dög,
egy hete aztán látom a hamvasztómestert:
görnyed az asztalnál, cigivel sem kínál, sír,
meghalt a törékeny kis nő. Akkorra szabad-
ságot vett ki. Sosem tudná megtenni. Tudom,
mondom halkán, üres poharát telitöltöm Dre-
herrel, nézzük a kék füstöt, kortyoljuk a sört.*